

Arrest

nr. 232 504 van 12 februari 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213/15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 12 december 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 november 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat N. DIRICKX verschijnt voor verzoekster en van advocaat M. MISSEGHES, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 april 2006 diende verzoekster een visumaanvraag kort verblijf in, die op 20 juni 2006 werd geweigerd.

Op 16 oktober 2011 diende verzoekster opnieuw een visumaanvraag kort verblijf in, wat haar werd verleend door de beslissing genomen op 18 november 2011.

Op 11 januari 2012 kwam verzoekster aan in België.

Op 12 januari 2012 werd een aankomstverklaring opgesteld. Verzoekster werd toegelaten tot verblijf tot 10 april 2012.

Op 9 juli 2012 nam de gemachtigde de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 8 maart 2014 legde verzoekster een verklaring wettelijke samenwoning af met de Belgische onderdaan S. W., geboren in 1972.

Op 24 juni 2014 werd een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld en legde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie een bevel op aan verzoekster om het grondgebied te verlaten.

Op 15 juli 2014 verleende het parket van de procureur des Konings te Antwerpen een negatief advies daar er elementen aanwezig zijn die op het voornemen van een schijnsamenwoning wijzen.

Op 28 juli 2014 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand de registratie van de wettelijke samenwoning.

Op 2 mei 2019 diende verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 12 november 2019 verklaarde de gemachtigde die aanvraag van 2 mei 2019 onontvankelijk omdat volgens hem geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond. Hij vroeg aan de stad Antwerpen om de beslissing ter kennis te brengen.

Op 12 november 2019 kreeg verzoekster eveneens het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

*“mevrouw,
Naam, voornaam: V., A.
geboortedatum: [...]1978
geboorteplaats: Q. B.
nationaliteit: Filipijnen*

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,
binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.*

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

In haar enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsverplichting en van artikel 41, lid 2 van het Handvest.

Verzoekster licht haar middel toe als volgt:

“De bestreden beslissing bepaalt dat het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 7, eerste lid:

1° verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

-Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt dat de verwerende partij bij het nemen van elke beslissing tot verwijdering rekening dient te houden met specifieke persoonlijke omstandigheden.

Art. 74/13 VW. stelt de objectieve verplichting in om rekening te houden met de in dit artikel vermelde omstandigheden, gezien het hier om een verplichting gaat die de wet oplegt en dit ter omzetting van art. 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG:

“bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijnen houden de lidstaten rekening met:

- a) het belang van het kind;
- b) het familie - en gezinsleven;
- c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non - refoulement.”

Echter staat in de bestreden beslissing hierover helemaal niets te lezen.

Er werd geen rekening gehouden met de gezinssituatie van verzoekster. Verzoekster heeft een relatie met E. S., wat blijkt uit het administratief dossier. Er werd helemaal geen rekening gehouden met deze situatie. Er wordt hieromtrent zelfs niets gemotiveerd. De motiveringsplicht is geschonden. De bestreden beslissing schendt artikel 74/13 Vw.

Artikel 41 van het Handvest: Recht op behoorlijk bestuur:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name: -het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

-het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

-de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleeden....”

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-2n/II, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-2n/II. M.M., ro.86.) Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277111, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt in casu derhalve van toepassing. In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (zie ook hierboven). Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt, zoals eerder reeds vermeld, de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/118/EU en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken. Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2006/115/EU, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ra. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. biz. I 307, punt 31 j 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. bil. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Vongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. 19147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

In casu leidt het verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen tot een onregelmatigheid, en zonder deze onregelmatigheid had de procedure een andere afloop kunnen hebben.

Er wordt geen rekening gehouden met de gezinssituatie van de verzoekster, meer bepaald haar relatie met een Belgische onderdaan, haar integratie (sic) in België, haar mogelijkheid om te beginnen werken (sic) enz..

Wanneer verzoekster gehoord zou zijn geweest had zij de mogelijkheid gehad op deze elementen te wijzen en deze gegevens hadden tot een andere beslissing kunnen leiden, (in die zin: HvJ 10 september 2013, 0383/13).

De bestreden beslissing maakt een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van Unierecht in combinatie met voormeld artikel 74/13 uit."

Verzoekster wijst erop dat conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet de gemachtigde moet rekening houden met specifieke persoonlijke omstandigheden. Zij stelt dat deze bepaling een omzetting vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Deze bepaling in de richtlijn verplicht om bij de tenuitvoerlegging van de richtlijn rekening te houden met het belang van het kind, het familie- en gezinsleven, de gezondheidstoestand en het non-refoulementbeginsel. Ze wijst erop dat hierover in de bestreden beslissing niets staat te lezen. Zo blijkt niet dat rekening is gehouden met het gezinsleven van verzoekster, meer bepaald met haar relatie met E.S. en er wordt ook niet over gemotiveerd, zodat de motiveringsplicht is geschonden, evenals artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster kan gevolgd worden dat voor het nemen van de huidige beslissing moet rekening gehouden worden met het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat een omzetting vormt van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Zoals verzoekster zelf in haar verzoekschrift stelt, weerspiegelt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM, toch wat betreft het gezins- en familieleven aangezien de bescherming van het privéleven, zoals ook vervat in artikel 8 van het EVRM, niet is opgenomen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster wijst ook concreet op haar relatie met de heer E.S.

De Raad stelt inderdaad vast dat de bestreden beslissing zelf geen motieven opneemt aangaande het gezinsleven van verzoekster. Echter de Raad van State stelde in zijn arrest nr. 239.974 van 28 november 2017 dat *"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag als annulatierechter desgevraagd te onderzoeken of artikel 8 van het EVRM is geschonden bij het nemen van een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, dit aan de hand van de door de door de partijen verstrekte gegevens en de gegevens van het administratief dossier. Hij dient zich daarbij niet te beperken tot de eventuele uitdrukkelijke motieven dienaangaande in de bij hem aangevochten beslissingen. Artikel 8 van het EVRM houdt immers geen bijzondere motiveringsplicht in.*

Door aan te nemen dat wat de belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM betreft een uitdrukkelijke motivering in het aanvankelijk bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is vereist en enkel op grond van het ontbreken van dergelijke motivering, zonder nader onderzoek van het dossier, te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM, schendt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die verdragsbepaling. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kon derhalve niet wettig besluiten tot een schending van de formele motiveringsplicht, enkel op grond van

het ontbreken van uitdrukkelijke motieven betreffende de door artikel 8 van het EVRM vereiste belangenafweging in het aanvankelijk bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.”

Volgens de Raad van State blijkt dus uit artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke motiveringsplicht. Hetzelfde kan gesteld worden aangaande artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Uit de bewoordingen van dit artikel blijkt enkel dat de gemachtigde moet “rekening houden met”. Ook al kan men zich vragen stellen in het licht van de wapengelijkheid, is de Raad er volgens bovenvermeld arrest van de RvS toe gehouden het onderzoek uit te breiden naar de stukken van het dossier, ook als de motieven niet uit de beslissing blijken. Bij de nota met opmerkingen heeft verweerder nog een stuk toegevoegd aan het administratief dossier. Deze synthesesnota van 8 november 2019 stelt onder meer:

“Bij de behandeling van de aanvraag, werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13):

- 1) Hoger belang van het kind: geen melding van kinderen in het dossier*
- 2) Gezins- en familielevens: betrokkene legt geen bewijzen voor waaruit zou blijken dat een tijdelijke scheiding met haar partner en of zussen niet mogelijk zou zijn. Legt ook geen verwantschap voor die ze zou hebben met haar zus ?? enkel een IK en een verklaring dit bewijs (sic) de verwantschap met deze persoon*
- 3) Gezondheidstoestand: geen medische elementen aangehaald waaruit zou blijken dat betrokkene niet in staat is te reizen.”*

Hieruit blijkt dus dat de gemachtigde voor het nemen van de bestreden beslissing wel rekening heeft gehouden met het gezinsleven van verzoekster, zodat hieruit geen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan afgeleid worden. Zoals supra blijkt, acht de Raad van State de motiveringsplicht niet geschonden indien geen uitdrukkelijke motieven zijn opgenomen in het bestreden bevel.

Bovendien verwijst verzoekster naar de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Verzoekster ontwikkelt het middel niet in de zin dat de gemachtigde niet van de juiste feitelijke gegevens is uitgegaan, of een incorrecte beoordeling heeft gemaakt of in onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen zodat een schending van de materiële motiveringsplicht niet kan aangenomen worden.

Vervolgens citeert verzoekster artikel 41 van het Handvest. Verzoekster doet een hele theoretische uiteenzetting aangaande het hoorrecht en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Zij stelt dat het verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen tot een onregelmatigheid heeft geleid en dat zonder deze onregelmatigheid de procedure een andere afloop had kunnen hebben. Ze stelt dat indien ze gehoord geweest zou zijn, zij de mogelijkheid zou gehad hebben op haar relatie, haar integratie in België en haar mogelijkheid om te beginnen werken te wijzen. Bijgevolg maakt de beslissing een schending uit van de hoorplicht als algemeen beginsel van unierecht in combinatie met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

De Raad kan de volledige theoretische uiteenzetting van verzoekster volgen. Er blijkt echter uit het administratief dossier dat dit bevel genomen is dezelfde dag als de dag waarop de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is verklaard door de gemachtigde. Verzoekster vermeldt -enkel bij de uiteenzetting van de feiten- dat deze beslissing niet aan haar is ter kennis gebracht. In het administratief dossier kan geen aanwijzing gevonden worden dat deze beslissing werd ter kennis gebracht, ook ter zitting moet verweerder het antwoord schuldig blijven op de vraag of de beslissing is ter kennis gebracht. Indien de beslissing nog niet is ter kennis gebracht aan verzoekster, behoudt zij de mogelijkheid een beroep tegen deze beslissing in te dienen bij de Raad. Er wordt evenwel door geen van de partijen betwist dat verzoekster een aanvraag heeft ingediend op 2 mei 2019 op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet waarin zij de mogelijkheid had in te gaan op haar relatie met de heer E.S., op haar integratie in België en op haar mogelijkheid om te beginnen werken. In die zin is verzoekster dus wel degelijk voor haar belangen kunnen opkomen en er blijkt ook uit de synthesesnota dat de gemachtigde heeft rekening gehouden met de drie elementen die zijn vervat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, zijnde het hoger belang van het kind, het gezinsleven en de gezondheidstoestand alvorens het bestreden bevel te nemen. Het hoorrecht dient niet begrepen te

worden in de uitsluitende zin van een mondeling gehoor voorafgaand aan het bevel om het grondgebied te verlaten maar kan ook begrepen worden in de vorm van een schriftelijke recente aanvraag waarin de betrokken persoon op nuttige en dienstige wijze voor zijn of haar belangen is kunnen opkomen.

Bijgevolg kan de Raad in casu verzoekster niet volgen dat zij niet gehoord is geweest in de zin dat zij niet de mogelijkheid had op de door haar aangehaalde elementen te wijzen. Deze elementen waren gekend door de gemachtigde voor het nemen van de bestreden beslissing, waardoor niet kan aangenomen worden dat zij tot een andersluidende beslissing hadden kunnen aanleiding geven.

Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van unierecht of van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend twintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES